

DAVID BALDACCI

A SZÖKÉS

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

* * *

A nappal régen átadta a helyét az éjszakának, és a közeli Sherman Repülőtérrel felemelkedő civil Cessna fényei jelentették az emberi tevékenység egyetlen bizonyítékát. Most ugyan csendes idő uralkodott, de észak felől a radarképernyőkön vad vihar jelent meg. Egy másik viharrendszer Texasban támadt, és az elszabadult tehervonat sebességével hömpölygött a Középnnyugat felé. Tudni lehetett, hogy a két viharfront hamarosan találkozik, és annak hatása pusztító lesz. Az egész környék visszafojtott lélegzettel várt.

Mikor három óra elteltével a két vihar összezapott, belerázkódott a vidék. Villámok cikáztak az égen, az eső úgy esett, mintha dézsából öntenék, és a szél ereje minden képzeletet meghaladott.

Először a villanyvezetékek estek áldozatul, úgy pattantak el, mint vékony zsinórok, amikor a fák rájuk dőltek. Aztán a telefonkábelek következtek. A kidőlt fák utakat torlaszoltak el. A közeli Kansas City-i Nemzetközi Repülőtérrel jó előre lezárták, a gépeket kiürítették, a várócsarnokba zsúfolódott utasok pedig csendben hálát adtak Istennek, amiért idelelnak, és nem odafent ebben az ítéletidőben.

A DB-ben az örök a köreiket rótták, kávékat kortyolgattak a pihenőszobában, vagy halkán suttozva

csevegtek jelentéktelen dolgokról, csak hogy teljen a szolgálat ideje. Senki sem foglalkozott a kinti viharral, mivel biztonságban voltak a téglából és acélból készült erődítményben. Mintha egy repülőgép-hordozón ültek volna, amelyet hiába ostromolnak a viharos szelek és hullámok. Lehet, hogy nem kellemes, de könnyen megbirkóznak vele.

Még akkor sem aggódott senki különösképpen, amikor megszűnt a külső áramellátás, és a közeli alállomáson mindkét trafó felrobbant, pillanatnyi sötétségbe burkolva a börtönt. A masszív tartalék generátor automatikusan bekapcsolt a bombabiztos bunkerben, föld alatti, kiapadhatatlan földgázellátással. A tartalék rendszer olyan gyorsan lépett működésbe, hogy a fénycsövek csak hunyorogtak egyet, a biztonsági kamerák és számítógép-monitorok képe pedig éppen csak megbicsaklott.

Az őrkök befejezték a kávé, és folytatták a csevegést, mások pedig lassan őrzáratoztak a folyosókon, befordulva a sarkokon, egyik épületrészből át a másikba, hogy lássák: a DB-ben minden rendben van.

Ami viszont már mindenkinek a figyelmét felkelte, az a teljes csend volt. A kiapadhatatlan energiaforrással bíró, elronthatatlan generátor ugyanis először olyan hangokat hallatott, mint egy számközhögésben szenvedő óriás, aztán egyszerűen beadta a kulcsot.

A világítás kialudt, a kamerák, a számítógépek is nyomban leálltak, bár egy-két kamera tovább működött, mert ezeknek volt tartalék akkumulátoruk. A beálló csendet hamar megtörte a sürgető kiabálás és rohanó léptek zaja. Kézi adóvevők recsegve keltek

életre. Elemlámpákat kaptak le az övekről, de ezek csak kevéske fényt biztosítottak.

Aztán bekövetkezett az elképzelhetetlen: az összes automata cellaajtó zárja kinyílt. Ez *nem* történhetett volna meg. A rendszer úgy épült, hogy áramkimaradás esetén az ajtók automatikusan kulcsra záródtak. Ez nem volt kedvező a rabok szempontjából, ha az áramkimaradást mondjuk tűz okozza, de hát ez volt a helyzet. Illetve így kellene lennie. Most azonban az őrkök mindenfelől a cellazárak kattánását hallották, és a rabok százai kimerészkedtek a folyosókra.

A DB-ben nem engedélyezték a fegyvereket, így az őrkök csak a tekintélyükre, eszükre és a kiképzésükre hagyatkozhattak, hogy kifürkésszék a foglyok szándékait, és a vastag gumibotokra, hogy rendet tartsanak. Ezeket a vastag gumibotokat most egyre izzadtabb tenyerek markolták.

Ilyen esetekre is voltak előírások, mert a hadsereg minden eshetőségre készít előírásokat. Általában minden kritikus helyzetre két vészforgatókönyvet készítenek. A DB gázműködtetésű generátora meghibásodásmentesnek számított. Ám ezúttal *meghibásodott*. Most az őrkökre hárult a rend fenntartásának feladata. Ők képezik az utolsó védvonalat is. Az első feladat most a rabok biztonságba helyezése volt. A második feladat a rabok biztonságba helyezése. Katonai mértékkel mérve minden más eredmény elfogadhatatlannak minősült. Karrierük dőlnének romba, és a váll-lapok úgy hullanának, mint tük az ott felejtett karácsonyfáról január végén.

Minthogy sokkal több volt a fogoly, mint az őr, az összes rab visszaterelése a cellákba bizonyos szerve-

zést igényelt. A legfontosabbnak az tartották, hogy egy nagyobb nyitott területen csoportokba rendezzék és arccal a földre fektessék őket. Ez egy darabig jól is ment, de aztán olyasmi történt, ami miatt minden ór még buzgóbban lapozgathatta a szabálykönyvet, és összeszorult minden záróizom, foglyoké és öröké egyaránt.

– Lövéseket hallunk! – kiáltotta az egyik ór az adóvevőjébe. – Lövéseket hallunk, ismeretlen helyről, ismeretlen elkövetőktől!

Az üzenet végigfutott az egész létesítményen, és eljutott minden ór fülébe. Lövések dördültek, de senki sem tudta, ki tüzelt, és hol. Minthogy egyetlen órnek sem volt lőfegyvere, csak elítélt adhatta le a lövéseket. Talán több is, mint egy elítélt.

A már eddig is súlyos helyzet ekkor kezdett kaotikussá válni.

Aztán még sokkal rosszabbra fordult.

Robbanás döreje hullámszórt végig a hármasképző épületen, amelyben a SHU is volt. A zűrzavart immár a teljes összeomlás váltotta fel. Innentől a rendet már csak nagy katonai erővel lehetett visszaállítani. Márpedig a világon kevés szervezet volt képes nagyobb katonai erőt bevetni, mint az amerikai hadsereg. Ráadásul itt, a leavenworthi laktanyában állomásoztak az állig fel-fegyverzett katonák.

Néhány perc múlva hat zöld katonai teherautó robotgott át a DB kapuin, amelyeknek fejlett behatolásérzékelői most hasznavehetetlenek voltak. Kommandóruhába öltözött, pajzsot hordozó katonai rendőrök özönlöttek le a platókról, automata fegyvereiket és sörétes puskáikat lövésre készen tartva.

Berontottak a létesítménybe, és legújabb éjjellátó szemüvegeiknek köszönhetően mindent olyan tisztán és világosan láttak a börtön sötétjében, mint egy Xbox képernyőjén.

A rabok megdermedtek ott, ahol voltak. Akik még álltak, nyomban lefeküdtek a földre, a kezüket hátra-tették, és remegtek a remekül kiképzett, háborúhoz öltözött katonák láttán.

A rend végül helyreállt.

A katonai technikusoknak sikerült megjavítaniuk az áramellátást, a világítás kigyulladt, a cellaajtók bezárultak. A leavenworthi katonai rendészek visszaadták a létesítményt az öröknek, és távoztak azon az úton, amelyen jöttek. A börtönparancsnok, egy ezredes, hálásan felsóhajtott, amint a kő legördült a szívéről, és elhárult az akadály legközelebbi előléptetése útjából.

A rabokat visszakísérték a celláikba.

Elvégezték a létszámmellenőrzést.

Összevetették a megszámlolt elítéltek számát a hivatalos listával. Kezdetben stimmeltek a számok.

Kezdetben.

Közelebről nézve kiderült, hogy nem ez a helyzet.

Egy elítélt hiányzott. Csak egy. De ő fontos rab volt. Életfogytiglanra ítélték. Nem azért, mert egy kézigránáttal kinyírt egy tisztet, vagy ilyesmi. Vagy mert megerőszkolt valakit, gyújtogatott, pokolgépet robbantott. Nem a siralomházban ült. Azért hozták ide, mert elárulta a hazáját, annak nemzetbiztonságát, ez pedig olyasmi, amire bárki felkapja a fejét.

Még megmagyarázhatatlanabb volt az, hogy az eltűnt fogoly priccsén egy ismeretlen, halott férfi he-

vert arccal lefelé a takaró alatt. Ez volt az oka annak, hogy először azt hitték, minden rendben a létszámmal.

Átkutatták az egész DB-t, beleértve a légvezetéseket és minden rést, ami csak eszükbe jutott. Kirohantak a mostanra már lassan csituló viharba, szervezetten kutattak, és nem hagytak ki semmit. De a kansasi terep nem adta elő azt, akit kerestek.

Az elítélt eltűnt. Senki sem tudta megmagyarázni, hogyan. Senki sem tudta megmagyarázni, hogyan került ide a halott férfi. Senki sem tudta megfejtetni az ügyet.

Csak egy dolog volt bizonyos.

Robert Puller, korábban az Egyesült Államok légierejének őrnagya, az atomfegyverek és a kiberbiztonság szakértője, minden idők egyik leghíresebb katonájának, a már nyugdíjas idősebb John Puller altábornagynak a fia, megszökött a szökésbiztos DB-ből.

A helyén pedig hátrahagyott egy ismeretlen halottat, ami még megmagyarázhatatlanabb volt, mint az, hogyan tudott kitörni a börtönből.

A börtönparancsnok ezredes, miután közölték vele, hogy ez a lehetetlennek hitt dolog maga a rideg valóság, felvette a biztonságos telefonkagylóját az irodájában, és ezzel búcsút intett nemrég még ígéretes karrierjének.